DOMSTOLENS BESLUT (andra avdelningen)
den 28 juni 2001 *

I mål C-352/99 P,

Eridania SpA, tidigare Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Genua (Italien),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Padua (Italien),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

företrädda av B. O'Connor, solicitor, och I. Vigliotti, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 8 juli 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen) i mål T-168/95, Eridania

* Rättegångsspråk: italienska.

m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2245), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av I. Díez Parra och J.-P. Hix, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F. P. Ruggeri Laderchi, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i första instans,

och

Ponteco Zucceri SpA, Pontelagoscuro (Italien),

klagande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden V. Skouris samt domarna R. Schintgen och N. Colneric (referent),

generaladvokat: J. Mischo,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Eridania SpA, tidigare Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 september 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens (första avdelningen) dom av den 8 juli 1999 i mål T-168/95, Eridania m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2245, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten avvisat Eridanias talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1534/95 av den 29 juni 1995 om

fastställande för regleringsåret 1995/96 av härledda interventionspriset för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 148, s. 11), åtminstone av dess artikel 1 f.

Tillämpliga bestämmelser

2 Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4, svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110, nedan kallad grundförordningen) har bland annat upprättat en prisreglering och en kvotreglering.

3 Enligt kvotsystemet tilldelas varje medlemsstat en baskvantitet för den nationella tillverkningen av socker som i form av A- och B-kvoter fördelas mellan producenterna i medlemsstaten. Dessa två kvoter har en garanterad avsättning och motsvarar ett regleringsår, vilket börjar den 1 juli ett år och slutar den 30 juni följande år.

4 Prissystemet består av ett interventionssystem som syftar till att garantera priserna och avsättningen för produkterna. De priser som interventionsorganen skall tillämpa fastställs årligen av rådet.

5 Priserna på vitsocker är inte desamma inom hela gemenskapen. I artikel 3.1 i grundförordningen föreskrivs nämligen, till förmån för sockerproducenterna, ett

"interventionspris" för områden utan underskott och ett "härlett interventionspris" för vart och ett av underskottsområdena.

6 Denna differentiering av priser, vilken kallas "regionalisering", har till följd att grundförordningen för underskottsområden, inom ramen för de kvoter som tilldelats, föreskriver en högre ersättning för sockret som tillverkats inom dessa områden och samtidigt ett högre pris för inköp av det råmaterial som behövs för sockertillverkning.

7 Vad gäller inköp av betor motsvaras interventionspriserna för områden utan underskott och de härledda interventionspriserna för vart och ett av underskottsområdena av minimipriser för områden utan underskott respektive uppräknade minimipriser för underskottsområdena. De sistnämnda priserna måste sockertillverkarna betala till betodlarna.

8 I förhållande till minimipriserna för områden utan underskott påverkas de uppräknade minimipriserna enligt artikel 5.3 i grundförordningen av en dubbel uppräkning. Dels räknas de upp med ett belopp som är lika med skillnaden mellan interventionspriset och det härledda interventionspriset för området i fråga, dels räknas det belopp som därvid erhålles upp med koefficienten 1,30.

9 Fram till regleringsåret 1994/95 klassificerade rådet Italien som ett underskottsområde inom gemenskapen trots att denna medlemsstat enligt den italienska sockerindustrin var på god väg att bli ett överskottsområde. Eftersom man även hade förutsett ett underskott på tillgången i de italienska produktionsområdena för regleringsåret 1995/96 fastställdes enligt artikel 1 f i förordning nr 1534/95 det härledda interventionspriset för vitsocker under den perioden till 65,53 ecu per 100 kg för alla områden i Italien, medan interventionspriset för områden utan

underskott inom gemenskapen enligt artikel 1.2 i rådets förordning (EG) nr 1533/95 av den 29 juni 1995 om fastställande av vissa sockerpriser och av standardkvaliteten för betor för regleringsåret 1995/96 (EGT L 148, s. 9) fastställdes till 63,19 ecu per 100 kg.

Talan vid förstainstansrätten

10 Det är under dessa omständigheter som klagandena, som är bolag etablerade i Italien och som tillsammans innehar 92 procent av de produktionskvoter för socker som har beviljats denna medlemsstat, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) har väckt en talan om ogiltigförklaring av artikel 1 f i förordning nr 1534/95.

11 Rådet har genom en särskild handling framställt en invändning om rättegångshinder mot denna talan enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Till stöd för denna har rådet gjort gällande tre grunder. Bland dessa tre grunder förekom avsaknad av ett enskilt intresse som föreskrivs i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, vilket klagandena hade kunnat åberopa.

12 Såvitt särskilt gäller denna sista grund har rådet, vad gäller klagandenas yrkande att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 skall ogiltigförklaras, gjort gällande att klagandena inte är personligen berörda av den omtvistade förordningen och att de således inte hade talerätt enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

13 Ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning tillät genom beslut av den 19 mars 1996 kommissionen att intervenera till stöd för rådet.

Den överklagade domen

14 Genom den överklagade domen avvisade förstainstansrätten talan. I detta hänseende stödde den sig dels på att klagandenas yrkanden, om att samtliga tidigare eller senare rättsakter som anknyter till förordning nr 1534/95, inbegripet grundförordningen eller åtminstone dess artiklar 3, 5 och 6, liksom att samtliga rättsakter som har antagits för att verkställa dessa akter skall ogiltigförklaras, är otydligt formulerade. Dels stödde den sig på att klagandena inte var personligen berörda. Förstainstansrätten ansåg däremot att den tredje grunden för rättegångshinder, att talan påstods ha väckts för sent, saknade föremål.

15 Vad gäller den omständigheten att talan avvisades på grund av att klagandena inte var personligen berörda, vilken ensam är föremål för överklagande, fastställde förstainstansrätten i huvudsak i punkterna 38 och 39 i den överklagade domen att det fastställda härledda interventionspriset var tillämpligt på ett obegränsat antal transaktioner under regleringsåret 1995/96 och att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 följaktligen var tillämplig på objektivt bestämda situationer och riktades till en abstrakt angiven personkrets.

16 Genom att i punkt 40 stödja sig på den rättspraxis, enligt vilken en bestämmelse som är av allmän beskaffenhet personligen kan beröra fysiska eller juridiska personer när den berör dessa personer på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer, prövade förstainstansrätten därefter vissa delar av sockerregleringen. Den konstaterade i punkt 43 "att lagstiftaren inte

fastställer interventionspriserna schablonmässigt och generellt, utan i möjligaste mån fastställer dessa med utgångspunkt i de ekonomiska realiteterna [...] är inte i sig tillräckligt för att artikel 1 f i den omtvistade förordningen skall betraktas som en serie beslut som personligen berör var och en av de producenter som är etablerade i underskottsområdena".

17 Efter att ha konstaterat att systemet med regionalisering av nödvändighet grundas på produktionssiffrorna för varje sockerproducerande företag som är etablerat i ett underskottsområde eller i ett område utan underskott, gjorde förstainstansrätten i punkt 44 den bedömningen, att "sökandena har lämnat sådan information till gemenskapsinstitutionerna kan således inte inom ramen för regionaliseringen särskilja sökandena från andra sockerproducenter inom gemenskapen, särskilt då rådet, såsom framgår av handlingarna i målet, inte har antagit den omtvistade förordningen på grundval av kommissionens uppgifter om den särskilda situation som vart och ett av klagandeföretagen befann sig i".

18 Förstainstansen drog i punkt 45 den slutsatsen att om klagandenas ståndpunkt godtogs skulle "[s]amtliga ekonomiska aktörer som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för socker och som anser sig påverkas av beteckningen av sitt område... således kunna ifrågasätta hela det system med differentierade priser som tillämpas på gemenskapsnivå...".

19 I punkt 46 avvisade förstainstansrätten även klagandenas argument enligt vilket de skulle vara personligen berörda på grund av att de tillhörde en sluten krets. I det avseendet hänvisade den för det första till den rättspraxis enligt vilken "en rättsakts allmänna giltighet och följaktligen normgivande karaktär inte påverkas av möjligheten att mer eller mindre noggrant fastställa antalet eller till och med identiteten av de rättssubjekt på vilka den är tillämplig vid en given tidpunkt, såvida tillämpligheten grundas på en objektiv rättslig eller faktisk omständighet som har definierats i rättsakten i fråga (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37)".

20 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 47 att "den slutna krets som sökandena har åberopat för det andra [följer] av själva beskaffenheten av systemet med regionalisering som... just leder till att gemenskapsinstitutionerna kan känna till vilka sockerproducenter som är etablerade i vart och ett av produktionsområdena. Klagandena hör följaktligen till en sluten krets enbart av samma anledning som samtliga andra sockerproducenter i gemenskapen som befinner sig i samma situation".

21 I punkt 48 tillade förstainstansrätten att "[ä]ven om det är riktigt... att medlemsstaterna före fastställelsen av de olika sockerpriserna för varje enskilt regleringsår skall informera kommissionen om utvecklingen av produktionen och konsumtionen av socker inom sina territorier och om de redan tilldelade kvoterna för produktionen av socker, hade rådet när det antog den omtvistade förordningen likväl inte några närmare uppgifter om de enskilda italienska företagen med en produktionskvot för socker för regleringsåret 1995/1996 utan fastställde de olika priserna för vitsocker på grundval av allmänna uppgifter om sockerproduktionen i Italien".

22 Förstainstansrätten ansåg dessutom i punkt 49 att den rättspraxis som klagandena åberopat till stöd för att talan kunde tas upp till sakprövning — vilken hänför sig till vissa specifika fall som rör enskilda ansökningar om importlicens, vilka lämnats in under en given kort tid och avseende vissa kvantiteter, eller i vilka gemenskapsinstitutionerna var skyldiga att beakta följderna för vissa enskilda av en rättsakt som de hade för avsikt att anta — inte var relevant. Den gjorde bedömningen att det inte förelåg några sådana omständigheter i det föreliggande fallet.

23 Såvitt gäller den omständigheten att klagandena skulle vara personligen berörda genom att "de individuella produktionsrättigheter som de har i sin egenskap av innehavare av produktionskvoter" skulle ha påverkats, nöjde sig förstainstansrätten med att i punkt 51 konstatera att "den omständigheten att klagandena hade tilldelats produktionskvoter innan den omtvistade förordningen antogs inte medförde någon förvärvad rättighet till att ett visst interventionspris skulle

fastställas" och "[a]tt sökandena innehar produktionskvoter är... inte tillräckligt för att visa att särskilda rättigheter i den mening som avses i domen [av den 18 maj 1994] i målet Codorniu mot rådet [C-309/89, REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141], vilka klagandena påstår sig ha haft, skulle ha påverkats...".

24 I punkterna 52 och 53 avvisade förstainstansrätten dessutom de argument som klagandena, till stöd för att deras talan kunde tas upp till sakprövning, härlett ur det faktum att rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 som modifierar förordning nr 1785/81 (EGT L 110, s. 1) undanröjt möjligheten för den italienska staten att bevilja stöd till den italienska sockerindustrin samt ur ingåendet av leveranskontrakt, styrda av det omtvistade härledda interventionspriset, med betodlarna.

Överklagandet

25 I sitt överklagande har klagandena i huvudsak yrkat att den överklagade domen skall upphävas i den mån den avvisar deras talan som väckts för att få förordning nr 1534/95, särskilt dess artikel 1 f, ogiltigförklarad och för att grundförordningen, särskilt dess artiklar 3, 5 och 6, skall förklaras rättsstridiga.

26 Till stöd för sitt överklagande har klagandena åberopat fyra grunder.

27 För det första har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig bedömning genom att enbart från antalet transaktioner som kan påverkas av artikel 1 f i förordning nr 1534/94 dra slutsatsen att denna är tillämplig på objektivt bestämda situationer och på en abstrakt angiven personkrets och att den således har allmän giltighet.

28 För det andra har klagandena bestritt förstainstansrättens konstaterande i punkt 43 i den överklagade domen enligt vilket den ovannämnda bestämmelsen inte motsvarar en serie av enskilda beslut. Denna grund kan delas upp i fyra delar.

29 Genom den första delen har klagandena kritiserat förstainstansrätten för att ha valt ett principiellt felaktigt tillvägagångssätt genom att i punkterna 41 till 43 i den överklagade domen undersöka systemet med regionalisering i dess helhet.

30 Genom andra delen av den ovannämnda grunden har klagandena kritiserat förstainstansrätten för att inte ha tagit hänsyn till att de på grund av sin skyldighet att betala ett bestämt pris till alla odlare som levererar betor till dem är personligen berörda. Denna skyldighet särskiljer dem i deras egenskap av sockerproducenter i Italien i förhållande till sockerproducenter i andra områden inom gemenskapen.

31 Genom tredje delen av samma grund har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten har felbedömt skillnaden mellan de italienska sockertillverkarnas rätt att sälja till interventionsorganet för det härledda interventionspriset — en rätt som skulle ha en individuell räckvidd — och betodlarnas rätt att få ett minimipris för betorna. Klagandena anser att denna sistnämnda rätt är en regel som är generellt tillämplig.

32 Genom fjärde delen av sin andra grund har klagandena bestritt förstainstansrättens tolkning i punkt 45 i den överklagade domen enligt vilken den omständigheten att deras talan togs upp till sakprövning skulle kunna ifrågasätta avtalsförhållandena mellan sockertillverkarna och betodlarna. Enligt klagandena är talans avtalsrättsliga konsekvenser inte en omständighet som skall beaktas när man bedömer deras rättigheter enligt artikel 173 i fördraget.

33 För det tredje har klagandena hävdat att förstainstansrätten felbedömt den omständigheten att de var del av en "sluten krets" av sockerproducenter. Denna krets skulle enbart ha bestått av de italienska sockerproducenter som var innehavare av en kvot och som på grund av detta bland annat var skyldiga att på grund av det uppräknade minimipriset betala ett annat pris än det som andra producenter i andra områden inom gemenskapen behövde betala.

34 För det fjärde har klagandena även tydligt kritiserat förstainstansrätten för att inte tillräckligt ha beaktat den omständigheten att den omstridda regleringen med regionalisering, och särskilt priserna som fastställs av rådet för alla områden i Italien, grundas på individuella uppgifter från italienska sockerproducenter, och särskilt på sifferuppgifter som dessa tillhandahåller.

35 I detta sammanhang har klagandena hävdat att punkterna 44 och 48 i den överklagade domen är motstridiga. I punkt 48 påstår förstainstansrätten nämligen att rådet endast hade tillgång till allmänna uppgifter och inte till särskilda uppgifter för vart och ett av de italienska företag som är innehavare av sockerkvoter medan den i punkt 44 medger förekomsten av produktionssiffror för varje sockerproducerande företag.

36 Rådet och kommissionen har ansett att överklagandet är ogrundat.

37 Vad gäller den första invändningen har de först gjort gällande att förstainstansrätten helt riktigt beaktade det obestämda antalet transaktioner bland andra bedömningsgrunder och att den således ägnade sig åt en kvalitativ analys av de situationer som artikel 1 f i förordning nr 1534/95 är tillämplig på.

38 Därefter har rådet hävdat att den invändning enligt vilken man kan analysera den ovannämnda bestämmelsen som en "serie av beslut" som riktar sig till varje berörd producent är ogrundad. En sådan kvalificering kräver nämligen, med tillämpning bland annat av domen av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrica m.fl. (REG 1999, s. I-185), punkterna 33—38, att klagandena har erhållit vissa individuella rättigheter innan den aktuella förordningen antogs, vilket inte var för handen i förevarande fall.

39 Slutligen har rådet och kommissionen även bestritt den grund enligt vilken klagandena skulle vara särskilda genom att de hade meddelat gemenskapsinstitutionerna sifferuppgifter angående sin produktion.

Domstolens bedömning

40 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller om det är uppenbart ogrundat, avvisa eller ogilla överklagandet genom ett motiverat beslut utan att inleda det muntliga förfarandet.

41 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget kan varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot beslut som direkt och personligen berör dem trots att de fattats i form av en förordning.

Beaktandet av enbart antalet transaktioner

42 För att kunna skilja mellan en förordning och ett beslut måste man enligt domstolens rättspraxis beakta den ifrågavarande rättsaktens allmänna räckvidd (se beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har allmän räckvidd om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Grossbraunshain et Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 2000, s. I-9097, punkt 67, och dom av den 27 mars 1990 i mål C-229/88, Cargill m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-1303; punkt 18).

43 I den utsträckning klagandena genom sin första invändning kritiserar förstainstansrätten för att ha medgett att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 har karaktären av en förordning enbart på grund av undersökningen av antalet transaktioner som kan beröras av denna bestämmelse, är det lämpligt att inledningsvis konstatera att förstainstansrätten i punkt 38 i den överklagade domen försökte bestämma den ovannämnda bestämmelsens natur med stöd av de två kriterier till vilka den rättspraxis som citeras i föregående punkt hänvisar.

44 Förstainstansrätten prövade därför i punkt 39 i den överklagade domen villkoren för fastställandet av det härledda interventionspriset för vitsocker. Den ansåg med fog att fastställandet av detta inte enbart avser allt vitsocker som de italienska sockertillverkarna erbjuder interventionsorganet, såvida de villkor som fastställs för detta ändamål är uppfyllda, utan att det också direkt påverkar inköpspriset som de sistnämnda måste betala till de italienska betodlarna.

45 Det är följaktligen uppenbart att förstainstansrätten inte enbart har grundat sig på det obestämda antalet transaktioner utan att den, förutom de berörda ekonomiska aktörerna, har beaktat under vilka omständigheter artikel 1 f i

förordning nr 1534/95 är tillämplig. Till skillnad från vad klagandena har gjort gällande är det med beaktande av den ifrågavarande regleringens kännetecken som förstainstansrätten med rätta kom till slutsatsen att den ovannämnda bestämmelsen är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets.

46 Förstainstansrätten gjorde följaktligen inte någon felaktig rättstillämpning när den fann att artikel 1 f i förordning nr 1534/95 är av normativ karaktär. Talan kan uppenbarligen inte vinna bifall genom invändningen att enbart antalet transaktioner under det ifrågavarande regleringsåret beaktades.

Den omständigheten att förstainstansrätten har undersökt systemet med regionalisering "i dess helhet"

47 Enligt fast rättspraxis är det inte uteslutet att en bestämmelse, som på grund av sin natur och sin räckvidd är av allmän karaktär, personligen kan beröra en fysisk eller juridisk person. Så är fallet om den berör dessa på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av faktiska omständigheter som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en situation som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (se särskilt dom av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, och det ovannämnda beslutet i mål Asocarne mot rådet, punkt 39).

48 För att med stöd av denna rättspraxis pröva huruvida artikel 1 f i förordning nr 1534/95 personligen berör klagandena erinrade förstainstansrätten i punkt 41

i den överklagade domen om bestämmelsens mekanism. I punkterna 42 och 43 satte den in bestämmelsen i systemet med regionalisering.

49 Trots att förstainstansrätten särskilt angav att man i systemet med regionalisering fastställer de härledda interventionspriserna med utgångspunkt i den ekonomiska verkligheten ledde dess analys på ett övertygande sätt till slutsatsen att systemet med regionalisering tillämpas objektivt på samtliga sockerproducenter och betodlare och att det inte avser klagandena personligen.

50 I den utsträckning klagandena med sin andra invändning kritiserar förstainstansrättens tillvägagångssätt som principellt felaktigt räcker det att konstatera att förstainstansrätten, i enlighet med den rättspraxis som nämnts i punkt 47 i detta beslut, varken kunde avstå från att bedöma hur de härledda interventionspriserna för vitsocker fastställdes eller deras verkningar inom ramen för systemet med regionalisering när den undersökte om artikel 1 f i förordning nr 1534/95 har karaktären av ett beslut.

Den omständigheten att klagandena påstås vara särskilda på grund av skyldigheten att betala ett bestämt uppräknat minimipris

51 Genom denna grund har klagandena hävdat att artikel 1 f i förordning nr 1534/95, i motsats till vad förstainstansrätten konstaterade i punkt 43 i den överklagade domen, i själva verket utgör en serie beslut som berör dem personligen. För att rättfärdiga en sådan tolkning av bestämmelsen har de gjort

gällande att de på grund av de uppräknade minimipriserna är skyldiga att betala betodlarna ett bestämt pris, vilket skulle särskilja dem från övriga producenter av vitsocker.

52 I detta hänseende bör det erinras om att enligt artikel 42.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 i samma regler har gjorts tillämplig i mål om överklagande av beslut från förstainstansrätten, får nya grunder inte åberopas under rättegången.

53 Att tillåta en part att vid domstolen för första gången åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten skulle innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder som har behandlats vid den (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59, beslut av den 17 juli 1998 i mål C-442/97 P, Sateba mot kommissionen, REG 1998, s. I-4913, punkt 30, och av den 14 oktober 1999 i mål C-437/98 P, Infrisa mot kommissionen, REG 1999, s. I-7145, punkt 29).

54 Domstolen konstaterar att klagandena vid förstainstansrätten inte påstått att de skulle vara särskilda på grund av att de är skyldiga att betala ett bestämt pris till betodlarna, vilket skulle särskilja dem från alla andra producenter inom gemenskapen.

55 Denna invändning bör därför avvisas eftersom det är uppenbart att den inte kan tas upp till sakprövning.

Huruvida förstainstansrätten felaktigt tagit hänsyn till konsekvenserna av att talan eventuellt togs upp till sakprövning

56 Förstainstansrätten avslutade prövningen av huruvida artikel 1 f i förordning nr 1534/95, som påståtts ha karaktären av ett beslut, med att i punkt 45 i den överklagade domen konstatera att om klagandenas talan skulle vinna bifall skulle samtliga ekonomiska aktörer som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för socker och som anser sig ha lidit skada till följd av beteckningen av sitt område kunna ifrågasätta hela systemet med differentierade priser.

57 I detta hänseende bör det noteras att förstainstansrätten, genom att göra ett sådant konstaterande, nöjde sig med att göra en allmän undersökning i syfte att beskriva konsekvenserna på gemenskapsnivå av att medge att den aktuella talan togs upp till sakprövning. Enbart ett sådant konstaterande kan inte i något fall göra det möjligt att avvisa en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person. Det är endast om en talan inte uppfyller villkoren i artikel 173 fjärde stycket i fördraget som talan kan avvisas (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 12 oktober 2000 i mål C-300/00 P (R) Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet, REG 2000, s. I-8797, punkt 37).

58 Av detta följer att såvitt klagandena genom den sista delen av sin andra grund bestrider giltigheten av punkt 45 i den överklagade domen — med motiveringen att om deras talan togs upp till sakprövning skulle även avtalsförhållandena mellan sockerproducenterna och betodlarna ifrågasättas — har denna invändning förlorat sin relevans och måste följaktligen ogillas.

Förekomsten av en "sluten krets"

59 Vad gäller klagandenas argument att de tillhör en "sluten krets" eller en begränsad krets baserade sig förstainstansrätten med rätta, i punkterna 46 till 48 i den överklagade domen, på domstolens rättspraxis, enligt vilken möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet eller till och med identiteten av de rättssubjekt som berörs av en rättsakt, såsom artikel 1 f i förordning nr 1534/95, inte i något avseende innebär att de måste anses personligen berörda av rättsakten om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (domen i det ovannämnda målet Buralux m.fl. mot rådet, punkt 24, och beslutet i det ovannämnda målet Sveriges Betodlares och Henrikson mot kommissionen, punkt 37).

60 Förstainstansrätten klargjorde i punkt 47 i den överklagade domen på ett övertygande sätt att det endast är på grund av den informationsmekanism som inrättats genom den gemensamma organisationen av marknaden för socker som gemenskapsinstitutionerna kan känna till vilka sockerproducenter som är etablerade i vart och ett av produktionsområdena när interventionspriset fastställs. När det gäller denna informationsmekanism hade förstainstansrätten redan i punkt 44 i den överklagade domen konstaterat att rådet definierar de olika produktionsområdena som underskottsområden eller som områden utan underskott, på grundval av den information om aktuell och/eller förväntad produktion och konsumtion som har lämnats till det. Bland denna förekommer bland annat vissa uppgifter om varje företag som producerar socker i det ifrågavarande området.

61 I motsats till vad klagandena har påstått genom sin fjärde grund, som gäller den särskilda informationen från italienska företag, står ovannämnda konstaterande inte i strid med punkt 48 i den överklagade domen.

62 Det följer nämligen klart av den sistnämnda punkten att rådet inte fastställer interventionspriset för vitsocker på grundval av individuella uppgifter från varje italiensk producent som är innehavare av en produktionskvot eller genom att ta hänsyn till dessas speciella situation, utan på grundval av samtliga uppgifter om sockerproduktionen i Italien. Det bör tilläggas att definitionen av ett givet område som ett underskotts- eller överskottsområde i sista hand vilar på en jämförelse mellan den förväntade produktionen och den förväntade konsumtionen för det ifrågavarande regleringsåret.

63 Av detta följer att den information som lämnas av de olika italienska sockerproducenterna endast utgör en del av samtliga uppgifter som rådet disponerar över och att interventionspriset för socker fastställs på ett allmänt och abstrakt sätt och inte på grundval av eller med hänsyn till varje producents situation.

64 I den utsträckning klagandena för att visa att de tillhör en "sluten krets" bestående av de italienska sockerproducenter som är innehavare av en produktionskvot, upprepar sitt argument, enligt vilket den omständigheten att de till följd av denna egenskap är skyldiga att med det uppräknade minimipriset betala betodlarna ett bestämt pris särskiljer dem från andra producenter i gemenskapen, räcker det med att hänvisa till punkterna 53 till 55 i detta beslut.

65 Förstainstansrätten gjorde följaktligen ingen felaktig rättstillämpning när den konstaterade att klagandena inte är personligen berörda av artikel 1 f i förordning nr 1534/95 som medlemmar i en "sluten krets" bestående av de italienska sockerproducenterna som är innehavare av en produktionskvot.

Rätten att sälja till interventionsorganet till det härledda interventionspriset

66 Vad slutligen gäller kritiken som klagandena inom ramen för den andra grunden har riktat mot förstainstansrätten för att den felbedömde deras rätt att sälja till interventionsorganet till det härledda interventionspriset, räcker det att konstatera att denna rätt inte utgör huvudfunktionen för ett interventionspris.

67 I detta hänseende kan klagandenas situation inte jämställas med de situationer som gett upphov till de rättsfall som klagandena åberopade vid förstainstansrätten och som den sistnämnda i punkt 49 i den överklagade domen med rätta förklarade inte vara relevanta. De specifika situationer som bland annat dom av den 1 juli 1965 i de förenade målen 106/63 och 107/63, Toepfer et Getreide-Import mot kommissionen (REG 1965, s. 525) och av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel mot kommissionen (REG 1990, s. I-3847) hänvisar till karaktäriseras av den omständigheten att en ekonomisk aktör av den behöriga administrationen, individuellt och för en begränsad tid, har beviljats en rättighet som liknar den som ges genom en importlicens.

68 Förstainstansrätten vägrade även i punkterna 50 och 51 att tillämpa den princip som följer av domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet. Den konstaterade i detta hänseende med rätta att den omständigheten att klagandena hade tilldelats produktionskvoter innan den omtvistade förordningen antogs inte medförde någon förvärvad rättighet att ett visst interventionspris skulle fastställas och att klagandenas rättsliga ställning således inte skilde sig från situationen för andra innehavare av produktionskvoter, vilka alla skulle anpassa sig efter det interventionspris som rådet fastställt för de olika produktionsområdena.

69 Klagandenas argumentation som den framstår av de inlagor som getts in till domstolen inom ramen för överklagandet visar emellertid inte på något nytt som kullkastar förstainstansrättens slutsats i punkt 51 i den överklagade domen.

70 Den invändning som gäller rätten att sälja socker till interventionsorganet till det härledda interventionspriset måste följaktligen ogillas som uppenbart ogrundad.

71 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan tas upp till prövning och i övriga delar är ogrundat.

Rättegångskostnader

72 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 gjorts tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet skall rådets yrkande bifallas. I enlighet med det fjärde stycket i ovannämnda bestämmelse i rättegångsreglerna skall kommissionen bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 28 juni 2001

R. Grass — Justitiesekreterare

V. Skouris — Ordförande på andra avdelningen